

De l'amor i altres sacrificis

matuu
15/3/07

La trama: Raquel té ganes d'anar-se'n a viure amb Tomàs i quan estan fent el trasllat ell cau malalt, se li diagnostica càncer de fetge, necessita un trasplantament i Raquel decideix donar-li la meitat del seu fetge, però les coses s'enterboleixen.

La pel·lícula: L'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya, l'ESCAC, està apostant fort pels seus alumnes i professors. Vaja, que a més de formar cineastes també els dona canxa. Som en l'ona Jaime Rosales i *La soledad*, flamant Goya 2008? Roser Aguilar (Barcelona, 1971) ha passat per tot l'espectre laboral en això del cinema: guionista, directora de càsting, productora i directora. Ara amb *Lo mejor de mí* es posa de llarg. I com afirma el títol, cal suposar que Aguilar dóna el millor de sí. A tenor del resultat es pot comprovar que li ha sortit un film intimista, una mirada femenina sobre l'amor i altres sacrificis.

Només començar, la Raquel aborda l'endormiscat Tomàs etzibant-li un *M'estimes?*. Una pregunta que lluny de ser retòrica (o si), condicionarà el discurs centrat en una parella de joves que no saben massa el terreny que trepitgen. Tot i que la Raquel (estupenda Marian Álvarez) sembla la

Lo mejor de mí

Director: Roser Aguilar.
Intèrprets: Marian Álvarez,
Juan Sanz, Lluís Homar,
Alberto Jiménez, Carmen
Machi. Espanya, 2007.
78 minuts. Rambla.

més madura del relat, al final ens deixa amb regust de precarietat afectiva. Però el desencís acaba influint la Roser Aguilar, cineasta indecisa pel que respecta al disseny dramàtic del guió (què volen els personatges?, què fan per aconseguir-ho?) i la resolució visual de la història. Com diu David Mamet, una pel·lícula ens interessa pel desig d'esbrinar què succeirà d'ara endavant. Si el protagonista, la Raquel en aquest cas, vol alguna cosa, el públic també la voldrà. El problema (i van?) és que tot d'una, en els vint minuts finals, no sabem què vol la Raquel sacrificada. Cal suposar que la Roser Aguilar s'ha quedat orsai, sense idees, a l'hora de cloure el manifest sentimental sobre les insuficiències de l'estimar, els miratges, les pors i dubtes? Amb tot, la pel·lícula és honesta, acadèmica, però s'allarga innecessàriament.

La imatge: Raquel autogravant-se, narcisa, en el vídeo domèstic destinat al Tomàs i que ell mai no arribarà a veure.

La frase: "*El millor de mi és la meva vida*", sentència una demacrada Raquel en el postoperatori. Ni fetge ni punyetes: que un òrgan és tan sols matèria, però la vida és il·lusió?

La recomanació: Interessant per a cinèfils encuriosits pel què es cou als fogons de la indústria (?) cinematogràfica catalana d'avui.